

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
16 У.14251/14
Дана 10.02.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа „А.А.” са седиштем у ..., ..., чији је пуномоћник Вера Палинкаш, адвокат из Шапца, Господар Јевремова 15, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управа царина, Комисије за жалбе Управе царина, ради поништаја решења туженог број: 148-04-039-00-668/4-2014 од 25.09.2014. године, у правној ствари царинској, у нејавној седници већа, одржаној дана 10.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд У/І-1982/2013 од 04.03.2014. године. Наведеним решењем, које је донето у поступку извршења решења Комисије за жалбе Управе царина број 148-04-039-00-584/4-2013 од 27.05.2013. године, којим је поништено решење Царинарнице број У/І-766/13 од 26.02.2013. године и предмет враћен на поновни поступак и одлуку, у смислу члана 96. став 1. Царинског закона („Службени гласник РС”, бр. 18/2010, 111/12), одбијен је као неоснован приговор тужиоца на висину утврђене царинске вредности робе записником о контроли прихваћене декларације, која је стављена у слободан промет по ЛЦИ УВ-4 број 31602 од 19.10.2012. године ЦИ Складишта, а са разлога наведених у образложењу тог решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 07.11.2014. године, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због неправилне примене закона и других прописа, повреде правила поступка и нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Указује да другостепени орган прво наложио тужиоцу да

приложи сву документацију коју има на располагању, а у циљу правилног утврђивања чињеничног стања, а онда је у својој одлуци навео да достављени уговор не може да служи као доказ да пријављена цена у конкретном случају представља стварно плаћену цену. Наводи да је тужилац од Предузећа „Б.Б.“ из Загреба купио већу количину робе, која је оцарињена по више царинских декларација, међу којима је и предметна, па је у наведеном уговору исказана укупна цена за сву купљену робу, а не само цена за робу која је предмет тог поступка. Истиче да тужени погрешно закључује да се ови уговори не могу довести у везу са купопродајом предметне робе јер исти представљају доказ о ценама предметне робе на тржишту Републике Хрватске. Указује да није јасно из ког разлога се приложени докази не могу прихватити и због чега тужени не прихвата да је тужилац ангажован од стране продавца да машине демонтира, након чега и да их тако демонтиране купи. Сматра да тужени потпуно нетачно и без икаквих ваљаних доказа, уз потпуно погрешно навођење да постоје бројне неусаглашености и неправилности поднете документације, оцењује да нису постојали услови да се пријављена цена роба прихвати на основу приложене документације. Са наведених разлога да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење туженог органа.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења, те предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Према стању у списима предмета и образложењу оспореног решења произлази да је на име тужиоца по ЛЦИ УВ-4 број 31602 од 19.10.2012. године ЦИ Складиште, пријављена за стављање у слободан промет, у наименовању 01, роба – КОРИШЋЕЊЕ ТУНЕЛСКЕ ПЕЋИ У РАСТАВЉЕНОМ СТАЊУ СА ПРИПАДАЈУЋИМ ДЕЛОВИМА, нето тежине 187000 кг, да је по пријављеној цени од 22.050,00 еур, у наименовању 02, роба – КОРИШЋЕНА ФЕРМЕНТИСАНА КОМОРА СА ПРИПАДАЈУЋИМ ДЕЛОВИМА И КОРИШЕНА КОТЛОВНИЦА СА ПРИПАДАЈУЋИМ ДЕЛОВИМА И ПРИПАДАЈУЋИ ДЕЛОВИ КОТЛОВНИЦЕ У РАСТАВЉЕНИМ ДЕЛОВИМА, по пријављеној цени од 15.950,00 еур и наименовању 03, роба – КОРИШЋЕНИ АГРЕГАТ ЗА СТРУЈУ У РАСТАВЉЕНОМ СТАЊУ, по пријављеној цени од 1.500,00 еур на паритету испоруке EXW Zagreb. Наконведеног царинског поступка пред првостепеним и другостепеним царинским органима, у коме је због постојања неусаглашености између пријављене цене и стварне цене, односно укупно плаћене цене, другостепени орган је својим решењем од 29.07.2013. године поништио решење Царинарнице од 17.06.2013. године и предмет вратио на поновни поступак и одлуку. У поступку извршења решења од 29.07.2013. године Комисија царинских службеника ЦИ Складишта је извршила поново увид у приложену

документацију, као и увид у накнадно достављену документацију, о чему је сачинила записник дана 24.09.2013. године и допуну записника 13.02.2014. године, у којима је утврдила да трансакцијска вредност робе није могла бити прихваћена јер се иста не подудара са подацима наведеним у накнадно достављеном уговору о купопродаји, пошто исти садржи трошкове демонтаже опреме настале у иностранству, након чега се хијерархијски приступило утврђивању царинске вредности применом чл. 39. и 40. Царинског закона на основу трансакцијске вредности истоветне робе, и иста се није могла утврдити. Царинска вредност се такође није могла утврдити ни на основу чл. 42., 44. и 43. Царинског закона путем дедуктивног метода јер нису постојали подаци са домаћег тржишта о увозу такве робе, као и на основу чл. 46. Царинског закона на основу обрачунате вредности из истих разлога, па је царинска вредност утврђена на основу члана 45. Царинског закона, а на основу царинења сличне робе продате ради извоза у Републику Србију, која је извезена у исто или приближно исто време, и то по ЛЦИ 21016/Ц4/9223 из 2012. године. У складу са утврђеним чињеницама, у поновном поступку, Царинарница је донела ожалбено решење којим је одбијен приговор жалиоца на висину утврђене царинске вредности робе записником о контроли прихваћене декларације која је стављена у слободан промет по ЛЦИ УВ-4 бр. 31602 од 19.10.2012. године ЦИ Складишта, као неоснован. У поступку одлучивања по жалби, тужена је, ради утврђивања чињеничног стања размотрила све списе предмета и поново прибавила мишљење стручне службе Управе царина – Одељења за царинску вредност, акт бр. 148-08-039-00-668/3/2014 од 15.07.2014. године и оценила да је првостепени орган у свему поступио по примедбама тужене из решења од 29.07.2013. године. Даље у складу са чл. 53. Царинског закона, актом 06 бр. Д8727 од 09.08.2013. године писани путем од увозника тражила таксативно побројану додатну документацију. Увидом у достављену документацију тужени орган је указао на нелогичан след догађаја, имајући у виду да је увозник прво уговорио посао демонтаже са продавцем робе 06.03.2012. године, потом купопродају предметне робе са истим продавцем 05.05.2012. године, затим је крајњи корисник СЗПР „В.В.” наручио 04.06.2012. године робу, а на крају је тужилац дана 06.08.2012. године склопио још један уговор са продавцем робе, као и са још једном хрватском фирмом, о куповини пекарске опреме. Имајући у виду бројне неусаглашености и неправилности поднете документације, тужена налази да у конкретном случају тужилац није отклонио постојећу сумњу Царинарнице, и да Царинарница, у складу са чл. 131. Уредбе о царински дозвољеном поступању с робом, није била дужна да за царинску вредност прихвати пријављену цену, односно да царинску вредност у конкретном случају утврди на основу метода трансакцијске вредности прописаног чл. 39. Царинског закона. Како у конкретном случају нису постојали подаци за примену чл. 40., 41., 43. или 44. Царинског закона, тужена цени да је Царинарница с правом приступила утврђивању царинске вредности на основу расположивих података. Приликом утврђивања царинске вредности Царинарница се позвала на ЛЦИ 21016/УВ4/9223/2012 од 12.06.2012. године, којом је оцарињена употребљавана тунелска пећ са припадајућом опремом, па иако оцарињена роба поменутом ЛЦИ није исте марке као и предметна, она има исту функционалност, те се може сматрати робом сличном предметној, али не у смислу члана 41. Царинског закона, већ расположивим податком у складу са чланом 45. Царинског закона, а у вези флексибилне примене члана 41. истог закона. Стога је тужена, налазећи да је

записником о контроли декларације царинске вредности предметне робе која је стављена у слободан промет по ЛЦИ УВ-4 број 31602 од 19.10.2012. године ЦИ Складишта, правилно утврђена, те је Царинарница правилно утврдила чињенично стање и правилном применом прописа у тој правној ствари, придржавајући се свих примедби изнетих у решењу од 27.05.2013. године, правилно поступила када је донела оспорено решење. Са наведених разлога тужена је са позивом на одредбу члана 230. Закона о општем управном поступку одбила жалбу као неосновану.

Одредбом члана 45. Царинског закона („Службени гласник РС”, бр. 18/10, 111/12), прописано је да царинска вредност увезене робе која се не може утврдити у складу са одредбама чл. 39. до 44. овог закона, утврђује се на основу расположивих података у Републици Србији, уз примену метода усклађених с принципима и одредбама: 1) Споразума о примени члана 7. Општег споразума о царинама и трговини из 1994. године, 2) члана 7. Општег споразума о царинама и трговини из 1994. године, 3) овог закона. Царинска вредност, у складу са одредбама овог члана, неће се одређивати према: 1) продајној цени робе која се производи у Републици Србији; 2) систему који омогућава да се у царинске сврхе прихвати виша од две могуће вредности; 3) цени робе на домаћем тржишту државе извознице; 4) трошковима производње, осим обрачунате вредности која се утврђује за истоветну или сличну робу у складу са одредбама члана 44. овог закона; 5) цени робе намењене извозу у другу државу, а не за тржиште Републике Србије; 6) минималним царинским вредностима; 7) произвољним или непостојећим вредностима. Увозник ће, на сопствени захтев, бити обавештен у писменом облику о царинској вредности која је утврђена у складу са одредбама овог члана и методама који су примењени за њено утврђивање. Царинска вредност утврђена у складу са одредбама овог члана треба да се у највећој могућој мери заснива на претходно утврђеним царинским вредностима. Методи вредновања, који се примењују у складу са овим чланом, су методи наведени у чл. 40. до 44. овог закона, а разумна одступања у њиховој примени морају да буду у складу с принципима и одредбама наведеним у ставу 1. овог члана.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и цитиране законске одредбе, по оцени Управног суда, тужени орган је правилно одбио жалбу тужиоца као неосновану. Ово са разлога што тужилац није отклонио сумњу Царинарнице везано за набавну цену, због чега се царинска вредност предметне робе једино могла утврдити на основу расположивих података, и то на основу ЛЦИ 21016/УВ4/9223/2012 од 12.06.2012. године, којом је оцарињена употребљавана тунелска пећ са припадајућом опремом, и која се, с обзиром да има исту функционалност као и увезена роба, може сматрати робом сличној предметној и да предметна ЛЦИ УВ-4 од 12.06.2012. године представља расположив податак у складу са чланом 45. Царинског закона.

Суд је ценио све наводе тужбе, који су истицани и у жалби, али је нашао да се њима не доводи у сумњу законитост оспореног решења. Наиме, Царинарница није била дужна да за царинску вредност прихвати пријављену цену, односно да царинску вредност у конкретном случају утврди на основу метода трансакцијске вредности прописаног чланом 39. Царинског закона. Имајући у виду наведено, као и

чињеницу да се првостепени орган приликом утврђивања царинске вредности позвао на ЛЦИ 21016/Ц4/9223/2012 од 12.06.2012. године, којом је оцарињена роба која се може сматрати робом сличном предметној, то је правилно тужена закључила да је висина утврђене царинске вредности робе правилно утврђена, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 10.02.2017. године, 16 У.14251/14

Записничар
Маја Панић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП/ИО